

BERNABÉ DALMAU

Monjo de Montserrat

Analític Bernabé Dalmau (1944), director de la revista 'Documents d'Església', ha escrit 'Les flors del Papa Francesc' (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), que repassa els gestos de Jorge Mario Bergoglio en els primers 100 dies de pontificat

“He sentit a dir que el Papa es posa la boina i surt a prendre cafè”

JOAN SERRA

En un temps rècord, fruit d'un treball acurat i diligent, Bernabé Dalmau ha dissecat el pensament del papa Francesc. Escriu que per conèixer com raona el pontífex argentí "no cal esperar el seu decés o la seva renúncia".

Diu al llibre que Francesc és una "alenada d'aire fresc que travessa l'Església". Fins a quin punt?

Un nou papa sempre representa un canvi i el fet que vingui de Buenos Aires és un element afegit. És americà, i a l'Amèrica Llatina hi ha gairebé la meitat dels catòlics del món. Això representa recentralitzar l'Església, amb una perspectiva més universal. Els primers senyals de Francesc indiquen una manera de fer, de senzillesa i d'apropament a la gent. És el concepte que els capellans han de fer olor d'ovella.

Com a arquebisbe de Buenos Aires, anava en metro i vivia en un apartament modest.

He sentit a dir que hi ha dies que es posa la gavadina negra i la boina i surt a prendre cafè amb els amics argentins. No sé si ho fa gaire sovint o si és més aviat una llegenda urbana. Però el veig capaç de fer-ho. Això d'allotjar-se a la residència Santa Marta creia que duraria poc, però veig que s'està allargant.

Amb les reformes que s'esperen al Vaticà, el Papa decebrà?

Decebrà els que esperin gestos espectaculars, i també pot decebre els que esperen canvis mediàtics, en aspectes com el sacerdoci femení, la moral sexual o el celibat dels preveres, que no crec que modifiqui. Potser en algun debat farà algun pas més, com en l'admissió a la comunió dels divorciats tornats a casar. Un altre punt que pot descol·locar molta gent: la manera de veure el sacerdot. Està fent doctrina sobre com ha de ser el capellà, per exemple, quan parla d'anar a les perifèries. Veu el sacerdot com el missatger de l'Evangeli predicat amb el testimoni i el convenciment. Això desarma una visió del sacerdoci clerical, de funcionari del que és sagrat. Homes que no es veuen com a funcionaris sinó que treballen, aquest és el perfil que vol el Papa.

Escriu que en el celibat "no s'aparta ni un mil·límetre del Vaticà II". La seva visió del capellà és la d'un missioner i no la figura d'un capellà estable que ofereix uns serveis de culte. Hi veu un home que té unes conviccions i que sent una missió de transmetre un missatge, un home lliure al servei de la causa. El clergat casat que hi ha a les Esglésies d'Orient o a l'anglicanisme, per naturalesa ha de respondre a la figura d'una persona estable, perquè ha de sustentar la seva família i el bisbe no en pot disposar. Aquesta visió és la que el Concili Vaticà II va donar per su-

posada, que a l'Església llatina els capellans són cèlibes. No crec que Bergoglio ho canviï.

Sobre la plaga de la pederàstia, Bergoglio havia afirmat que "mai s'ha de fer els ulls grossos".

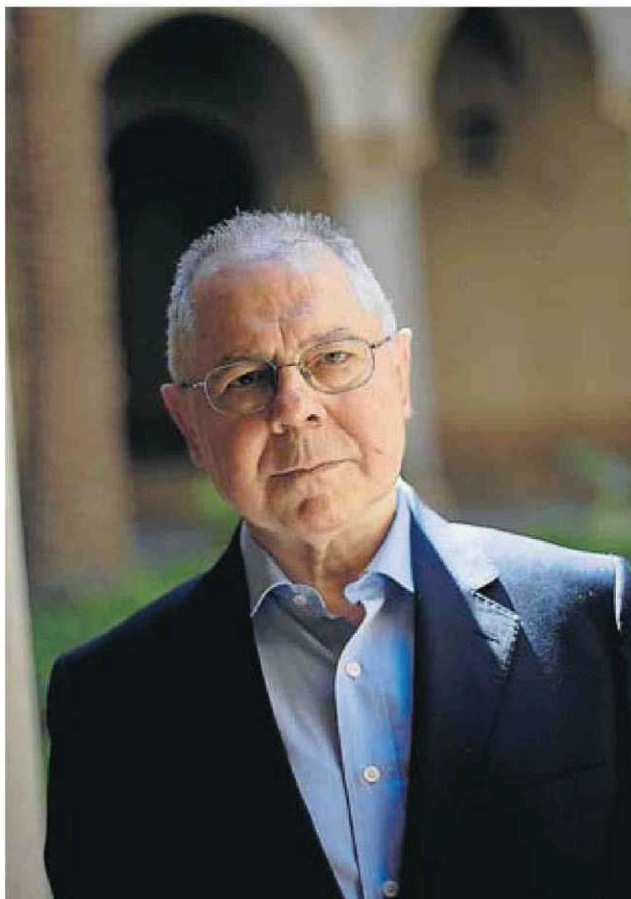
Hi ha gent que té la impressió que Benet XVI va plegar perquè havia fracassat. No ho veig així. Va plegar perquè tenia una edat que no li permetia afrontar determinats reptes per la seva naturalesa física. El papa Benet XVI, tant en el tema econòmic de la banca vaticana com en el de la pederàstia, va destapar l'olla. I això facilita poder-hi entrar a fons.

¿És adequada l'etiqueta d'obert en matèria social i de conservador en la moral? És justa?

Se li aplica aquesta etiqueta perquè, en matèria social, té gestos de simplicitat i d'acostar-se als pobres. En matèria moral hi ha uns límits que l'Església, sigui el papa que sigui, no pot transgredir. En experiments d'embrions hi ha uns límits, posem per cas en la clonació humana. En el tema de l'avortament passa el mateix. Pot semblar més o menys oportú si en un país determinat es despenalitza, però la visió del respecte a la vida humana difícilment canviarà amb un nou papa. En això, Francesc conservarà l'etiqueta de conservador en la matèria moral. Em pregunto, però, per què en qualsevol decisió que prenia Benet XVI se li trobaven pegues i en canvi a Francesc, que ha fet algunes declaracions que podrien ser polèmiques, no se'l titlla de carca.

Parlem de la relació amb els Kirchner. A l'Argentina, Bergoglio es va oposar als canvis legislatius en relació al matrimoni homosexual. Ell, veient les necessitats de reforma social, considerava cortines de fum que es tractessin aquests temes per tancar altres prioritats dels argentins. Ara bé, Cristina Kirchner va ser la primera mandatària que el va visitar al Vaticà. Però és lògic. Imaginem-nos que passaria si fessin un papa català. Tot seria peons i abraçades. Diuen que ara a l'Argentina la gent va més a missa, una qüestió que troba ridícula.

¿El paper durant la dictadura argentina és una taca en el seu expedient? Durant la dictadura, ell era provincial jesuïta. Es devia trobar en una posició bastant delicada, perquè és molt conciliador, però segur que tenia jesuïtes més radicalitzats. Tanmateix, dir que Bergoglio en l'etapa de Videla era un contemporitzador em sembla buscar-li excessivament les pessigolles. No ho veig així. Les acusacions sobre aquest tema van començar a sortir de certs diaris de l'Argentina, però l'opinió pública mundial no tenia situat el cardenal de Buenos Aires com un col·laboracionista del règim. —

Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i director de la revista Documents d'Església, a la Facultat de Teologia. PERE TORDERA

una ciutat

ROMA

un color

VERD

un músic

MOZART